

Свободата... Константинопол... /отваря очи, поглежда пред себе си зе-
ната, която простира ръце към него, навежда глава като смятен /
Госпожо, вървете си... Веднага... ~~Веднага~~ Веднага си вървете...

ЦЕЛГУБА

Не се бой! Страхите са мои хора. Кира Агатия пази въз... Ще отидем да-
леч... Константинопол...

БАЛДУИН

Не!

ЦЕЛГУБА

Не?

БАЛДУИН

Цар Калоян ми подари доверието и приятелството си... Бих погасил своя
чест, ако му се отблагодари така. Не! По-добре смъртта. Калоян, далеч о-
тук брани родината си, с меч в ръка... А аз тук не мога да му отнема
съпругата и да получа свободата си на такава цена! Не!

/Целгуба сваля качулката над лицето си и изтичва навън /

/Балдуин коленичи, кръсти се / тихо пощипва /

Свършено е с мен... Тя няма да прости обидата... Но честта ми е по-
скъпа от живота...

/сяда и пише послание до брата си. Вратата се отваря. Кира Агатия подава
мълчаливо ръка и го взема. Изчезва /